

Васил Левски.

Седем години той
 Скита се бездомен, без сжн, без покой,
 Под вжнкашност чужда и под име ново,
 Сжс сжрце безстрашно, на всичко готово.
 Той беше невидим, кат' някоя сянка:
 Озове се в цжрква, мерне се в седянка,
 Покаже се, скрий се — без знак и без след, —
 Навсякжде гонен, всякжде приет . . .
 Всички врати нему отворени бяха;
 Селяните прости светец го зовяха,
 И сбрани, сдушени в тайни места
 Слушаха сжс трепет, с'зяпнали уста . . .
 Той навред говори за бунт, за свобода,
 И че време веч' е да вжстане роба,
 Да строши ярема.

И всеки — безгласно —
 Зимаше участие в делото опасно:
 Богатий с парите, сир'маха с труда,
 Момите с иглата, учений с ума;
 А той — беден, гол, бос, лишен от имота, —
 За да е полезен, дал си бе живота.

Ив. Вазов

СМРЖТТА НА В. ЛЕВСКИ.

Н Станев*).

На 12. януарий 1873. г., окован в тежки вериги, облечен вжв войнишки шинел, с вжрзани ржце, Левски бил вжведен от силна стража в сждебната зала на конака. Сжденето било публично.

Настжпило общо движение и шумоление от всички присжтствуващи турци и бжлгари, които надничали с не-уджржимо любопитство да видят прочутия човек-революционер; последния поради слабост седнал на стола. Ухото и главата му били привжрзани. На вжпросите веднага не отговарял, та трябвало председателя да ги повтаря. Изгледждало, че подсждимия недочувал, защото поради раната оглушел с едното уху.

*) Из книгата му „Васил Левски“.